

”Ο Εργατικός Αγώνας, παρότι αναγνωρίζει την ανάγκη κομμουνιστικού κόμματος, στενεύει την απήχησή του από τη στιγμή που περιορίζει το στόχο του σε μια ενδοοικογενειακή υπόθεση κυρίως μελών και οπαδών του ΚΚΕ.”

Δημήτρης Γρηγορόπουλος

Μία ακόμη πολιτική κίνηση κομμουνιστικής προέλευσης συγκροτήθηκε υπό την επωνυμία Κίνηση Κομμουνιστών - Εργατικός Αγώνας». Τα μέλη της κίνησης, διαγραφέντες και αποχωρήσαντες απ’ το ΚΚΕ, πραγματοποίησαν στην Αθήνα πανελλαδική σύσκεψη στην οποία αποφάσισαν τη δημιουργία πολιτικής κίνησης και εξέδωσαν πολιτική διακήρυξη, για να εκθέσουν τις αρχές και τους σκοπούς τους.

Η νέα πολιτική κίνηση είναι καλοδεχούμενη στο χώρο της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Μπορεί να συμβάλει στο εγχείρημα και την ανάγκη της νέας κομμουνιστικής Αριστεράς των καιρών μας, υπερβαίνοντας όμως το μοντέλο του γραφειοκρατικού, δογματικού, σεχταριστικού κομμουνιστικού κόμματος που εκπροσωπεί το ΚΚΕ.

Το κομμουνιστικό κόμμα γραφειοκρατικού τύπου δεν είναι συνέχεια του λενινιστικού κόμματος αλλά εκφυλισμός του. Το κόμμα του Λένιν ερμήνευε συγκεκριμένα και δημιουργικά την πραγματικότητα, και με την Οκτωβριανή Επανάσταση απέδειξε ότι η επανάσταση δεν είναι θεωρητική αλλά πραγματική δυνατότητα. Στα χνάρια της Παρισινής Κομμούνας εγκαθίδρυσε την εργατική δημοκρατία (δικτατορία του προλεταριάτου), με σπέρματα αυτοδιεύθυνσης της εργατικής τάξης, εφάρμοξε την ενότητα αντίληψης και δράσης του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού με σεβασμό και ισότιμη προβολή των διαφορετικών απόψεων (πλατφόρμες), αναζητούσε συμμαχίες και μέτωπα (κυβερνητική συνεργασία με τους αριστερούς σοσιαλεπαναστάτες), δεν ήταν εχθρικό στην ύπαρξη και δράση άλλων κομμάτων. Βέβαια, η αδυσώπητη πάλη κατά της αντεπανάστασης οδήγησε στον περιορισμό της ανθοφορίας της ανέκδοτης εργατικής δημοκρατίας.

Η επικράτηση της σταλινικής τάσης στην εσωκομματική διαπάλη και η συμμαχία της με την υπαρκτή αλλά όχι κυρίαρχη ακόμη γραφειοκρατία εμπόδισε το κόμμα ν’ αποτελέσει τον κυματοθραύστη της νεοπλασίας, οδήγησε στον εκφυλισμό του κόμματος και της επανάστασης. Τα κομμουνιστικά κόμματα υιοθέτησαν το γραφειοκρατικό υπόδειγμα της ΕΣΣΔ. Ωστόσο παρά το γραφειοκρατικό κέλυφος το παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα με άσβεστη επαναστατική φλόγα υπήρξε πρωτοπόρα δύναμη στους εργατικούς, επαναστατικούς αντιιμπεριαλιστικούς αγώνες. Αυτό ισχύει φυσικά και για το ΚΚΕ. Στις γραμμές του, παρά τον σεχταριστικό και ρεφορμιστικό κατήφορο της ηγεσίας του, υπάρχουν σημαντικές δυνάμεις που διαφωνούν με την πολιτική της.

Απλουστευτική η αντίληψη ότι το πρόβλημα περιορίζεται στην ηγεσία του ΚΚΕ.

.....

Το επίδικο όμως είναι ο χαρακτήρας και ο πολιτικός προσανατολισμός των διαφωνούντων. Κατά τη γνώμη μας, αυτή η πολιτική διαφωνία δεν γονιμοποιείται θετικά για το κίνημα όταν, **πρώτο**, πρυτανεύει ο διάχυτος στο ΚΚΕ κομματικός πατριωτισμός και οι διαφωνούντες παθητικοποιούνται, χωρίς να εκφράζουν πολιτικά με τη μια ή την άλλη μορφή τη διαφωνία τους.

Δεύτερον, όταν διαφωνούντες αποχωρούν απ' το ΚΚΕ αλλά απενεργοποιούνται πολιτικά και αυτοτιμωρούνται με «κατ' οίκον εγκλεισμό».

Τρίτον, όταν τρέπονται, αποχωρώντας ή όχι, προς ρεφορμιστικές ατραπούς, παρασυρόμενοι από μαυλιστικές σειρήνες άμεσων και εύκολων λύσεων.

Τέταρτον, αν οι διαφωνούντες παραμένουν επ' αόριστον στο ΚΚΕ, προσβλέποντας στην ανατροπή συσχετισμών και γραμμών. Στόχευση ουτοπική ουσιαστικά, αφού η κυρίαρχη γραφειοκρατία στεγανοποιεί το κόμμα απ' τη διακίνηση διαφορετικών απόψεων, διαγράφει για ψύλλου πήδημα, αναπαράγεται με ομοιότυπους κλώνους.

Πέμπτον, όταν οι διαφωνούντες αποχωρούν απ' το ΚΚΕ, χωρίς να συγκροτούν όμως μίαν αυτόνομη πολιτική συμβολής στη συγκρότηση του κομμουνιστικού υποκειμένου, που επιτακτικά απαιτεί η εποχή μας, εποχή περάσματος απ' τον καπιταλισμό στον κομμουνισμό. Αντίθετα, εγκλωβίζονται σε μια συντηρητική και αδιέξοδη λογική επανόρθωσης της γραμμής του ΚΚΕ, αποκατάστασης της ιδεολογίας του, την οποία απλώς έχει αλλοιώσει η ηγετική του ομάδα.

Οι σύντροφοι του Εργατικού Αγώνα αναφέρουν χαρακτηριστικά: «Οι κομμουνιστές που θέλουν το κόμμα τους όπως το γνώρισαν...» θεωρούν λάθος «την προώθηση αριστερών, αντικαπιταλιστικών μετώπων, χωρίς την ύπαρξη μαρξιστικού - λενινιστικού κόμματος και τον καθοδηγητικό του ρόλο που θα κατακτιέται συνεχώς». Επισημαίνοντας ότι σήμερα είναι όσο ποτέ επιτακτική η ανάγκη μαζικού και ισχυρού μαρξιστικού λενινιστικού κόμματος ερωτούν και απαντούν: «Ποιες δυνάμεις θα πάρουν την πρωτοβουλία; Λύση ασφαλώς δεν μπορεί να υπάρξει έξω απ' τους κομμουνιστές και το ΚΚΕ, το πρόβλημα του οποίου έγκειται κυρίως στην πολιτική, στην αλλοίωση της ιδεολογίας του και φυσικά στην ηγετική του ομάδα».

Αλλού διευκρινίζουν: «Είναι καθήκον (σ.σ.: το μαρξιστικό - λενινιστικό κόμμα) πρωτίστως των μελών, των οπαδών και φίλων του ΚΚΕ. Όχι όμως μόνο αυτών. Για τη λύση του προβλήματος αυτού αγωνιούν, σκέφτονται και προβληματίζονται χιλιάδες αριστεροί, χιλιάδες λαϊκοί αγωνιστές».

Ο Εργατικός Αγώνας αναγνωρίζει την ανάγκη κομμουνιστικού κόμματος, που θα μελετάει τη σύγχρονη πραγματικότητα και θα γενικεύει μέσα από αυτή αντί να την προσαρμόζει σε προηγούμενα σχήματα και γενικεύσεις, που θα προωθεί την ενότητα της εργατικής τάξης, που δεν θα λειτουργεί σαν σεχταριστικός φορέας. Αυτές όμως οι θέσεις και η αναγνώριση της ιδιαιτερότητας της εποχής απαιτούν νέου τύπου κομμουνιστικό φορέα.

Ο Εργατικός Αγώνας φρονεί ότι κομμουνιστικό κόμμα της εποχής θα είναι το ΚΚΕ αποκαθαρμένο απ' τα καθοδηγητικά όργανά του και τις ιδεολογικοπολιτικές στρεβλώσεις τους. Δηλώνει ότι θα στρατευτεί μ' όλες τις δυνάμεις του σ' αυτόν το στόχο. Ο στόχος στενεύει κι άλλο απ' την αντίληψη που τον περιορίζει σε ενδοοικογενειακή υπόθεση κυρίως των μελών και οπαδών του ΚΚΕ. Ακατανόητη είναι και αντίληψη που αρνείται την προώθηση αντιιμπεριαλιστικών μετώπων, προτού λυθεί το ζήτημα του κόμματος! Είναι απλουστευτική κυρίως η αντίληψη ότι το πρόβλημα περιορίζεται στην ηγεσία του ΚΚΕ. Δογματισμός, σεχταρισμός και γραφειοκρατισμός διαβρώνουν το κόμμα ως όλο.

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 27.7.2014